

PETŐCZ ANDRÁS

Dadog

Orchies-nak

Csak dadog, mint a szélütött, *tudod*, tudod, milyen az, már nem beszélhet, már nem tud megszólalni, legfeljebb a szemével kommunikál, jelzi, hogy még él, és *élni akar*, hogyha engedik.

Túlzottan sok minden történt, *ahogy történik mindenkivel*, ezzel vissza is vonjuk a túlzottan sokat, degradáljuk azt, ami történt, viszont a szomorúság nem degradálható, és a fájdalom sem.

Csak dadog a szélütött, fekszik a víz-ágyon, *ez a kórházi protokoll*, s nem tudod pontosan, mire gondolhat, *aki*, ha ugyan gondolhat bármire, ha még jelen lehet ottan, ahol mi éppen jelen.

Íly gyorsan betelik a nyár!, hallgatod majd a dadogást, figyeled a gesztusait annak, *aki érted mindent*, s nem sejtjed, mindez miért is, hogyan is alakult úgy, ahogy alakult, miért az ok, az okozat.

Csak dadog, aki dadog, *aki itt, errefelé*, csupa szélütött, szomorú gesztusaikkal jelzik, még élnek, mert élni akarnak, ha lehet ugyanúgy élni, ahogy távoli tájon léteznek és szeretnek boldog földlakók.

Egyedül

Egyedül vagy, *jó így*, nem zavar senki, nincs veszekedés, megfelelni sem kell, kötelezettséged sincs, csak *a hallgatás*, ennyi van, és a csend, a csend, ahogy körbevesz: puhán és sűrűn rád telepszik.

Egyedül vagy, *ez itt a kert, meg a ház*, mondod, *ez itt mind az enyém, tőlem, mindezeket, nincs olyan, aki elvehetné, megvédem akár fegyverrel is*, mondod, és szemléled mindazt, ami körülötted.

PETŐCZ ANDRÁS (1959) Budapest

Egyedül vagy, és akárha fény, akárha
sötétség: napok, éjjelek, egyre, másra,
telik az idő, a megszabott idő, homok-
szemek peregnek, aztán majd *deszka*,
föld, *meg álruha*, ennyi marad, ha épp.

Egyedül vagy, nem lesz ez más módon
soha, a gondolat is maga-maga téved el
ott, ahol chaos-t sejtettek egykor a régi
görögök, és ürességnek hiheti a ma élő,
aki most növekszik bele a vaksi világba.

Valami szomorúság – rajta ül mindenem.
Kimegyek a konyhába, ebédet melegítek,
nem zavarhat senki, hisz' magam vagyok,
s a csend, ami apránként befedi a bőröm,
eközben egyre zúg, dübörög a fülemben.